

ST·OLAV

K A T O L S K T I D S S K R I F T

NR. 10

86. ÅRGANG

25. MAI

1974

KIRKEN I DAG:

- Kirken – det er vi
- Dypere røtter i norsk jord
- Legfolket – nye ressurser
- Ensomhet som kall
- Utfordring fra en ikke-troende
- Juntaen i Chile
- «Sex-skandale» i Bonn

PINSE

Kom, Hellige Ånd,
fyll dine troendes hjerter
og tenn i dem
din kjærlighets ild.

BUSSJÅFØR OG PREST

Se tegning på side 160.

ST. OLAV

KATOLSK TIDSSKRIFT

KR. 50,— PR. ÅR

HVER 14. DAG

REDAKSJONELT

„SEX-SKANDALE

En østtysk spion veltet den vesttyske forbundskansler Willy Brandt, en tragedie fordi han mer enn noen annen i disse årene har arbeidet for å minske spenningen mellom øst og vest og skape ny tillit over muren. I neste omgang kaster så en grådig vesttysk sensasjonspresse seg over Brandt, godt hjulpet av opposisjonens sladder-tips. Og man klarer, øyensynlig uten alt for store vanskeligheter, å få for eksempel deler av den norske presse

til å velte seg i de samme snuskete historier, til å servere de samme løgnaktige idéer og altså dermed fullbyrde det skitne spill spionen ble satt til å drive i Brandts kanselli. Man kan med rette snakke om en manipulert presse.

Fredag den 10. mai bet både Verdens Gang og Dagbladet på disse hets-historiene. I VG ble en «kvinnelig spion forelsket i Brandt», i Dagbladet gikk det «ville rykter om

Den nye Apostoliske Administrator i Mellom-Norge, pater, dr. teol. Germanus Schwenzer (t.h.) fotografert sammen med biskop Rùth i Trondheim kort før biskopen forlot landet. Pater Schwenzer er født i 1938 i Tyskland, avsluttet sine teologiske studier ved Gregoriana i Rom og har ledet novisiatet i sitt ordenssamfunns presteseminar i Simpelveld i Holland.

" I BONN

En
klovn

Brandts sex-liv». VG refererte rykter om at kansleren hadde latt utbetale en million kroner til «den kvinnelige spion» for å få henne til å holde tett, Dagbladet siterte følgende hyklerske bemerkning av en opposisjons-politiker: «Jeg vil ikke være med på å la Willy Brandt snuble i dameundertøy». Det var stoff som ga store og «spennende» overskrifter — og antagelig nye lesere. Samtidig som begge aviser i all stillhet minnet om at dette var rykter og en «flom av spekulasjoner».

Det var derfor befriende å lese en reportasje fra Aftenpostens Bonn-korrespondent Håvar Skrede dagen etter, hvor han kunne fortelle noe av den egentlige historien om den pågående hets-kampanje: «Den hittil grovste anklagen mot Brandt er iferd med å bli avslørt som en horribel forvrengning av fakta». Brandt har ikke latt utbetale «en tidligere venninne» hundretusener for å få henne fra å skrive sine memoarer. Det viser seg at det dreier seg om en sak om tapt arbeidsfortjeneste. Kvinnen det gjelder, journalisten Susanne Sievers ble i sin tid ansatt i vesttysk etterretningstjeneste på anbefaling av daværende forsvarsminister Franz Josef Strauss, den opposisjonsleder som i årevis har rettet de skarpeste anklager mot Brandt. En rettsstrid om en erstatning for tapt arbeidsfortjeneste (frøken Sievers satt i flere år i fengsel i Øst-Tyskland) endte i mars 1973 med at hun ble tilkjent ca. 150 000 mark.

Vi skal ikke blande oss for mye bort i hvordan deler av tysk presse heseblesende smører opp sensasjoner på et slikt grunnlag, og skaper et bilde av Willy Brandt som antyder at «hans sexliv» er en del av bakgrunnen i det som har skjedd. Men vi har rett til å si at det er nedslående å se hvordan enkelte norske presseforetagender følger opp denne nedverdiggende, løgnaktige smuss-kampanje mot en av det moderne Europas store sønner. Og enda mer nedslående er det antagelig å tenke seg at disse blads lesere svelger disse ryktene rått.

A. R.

Den første pinse var det mange som lurte på om apostlene hadde drukket. Ingen ville falle på å beskylde dagens kristne her hjemme for å ha tatt et glass for meget. Skjønt det er øyeblikk da man undres:

I referatet fra et menighetsrådsmøte på Stabekk i forrige måned står følgende lille setning:

«Komitéen foreslår at man griller eller koker pølser i fellesskap for å oppnå større kontaktflate under måltidet.»

Man må ha meg unnskyldt, men det høres komisk ut, litt på en snurr. Egentlig burde setningen kommet i Dusteforbundet.

Det finnes faktisk også langt alvorligere tilfeller. Det har nylig stått følgende notis i en dagsavis:

«Teologistudentene i Oslo har på et almannamøte vedtatt å si opp abonne-

ment på de kristelige tidsskriftene Luthersk Kirketidende og ST. OLAV og avisene Dagen og Morgenbladet. Til gjengjeld besluttet man med 11 mot 10 stemmer å tegne nytt abonnement på den marxist-leninistiske avisen Klassekampen.»

Igjen tenker man at det hele høres litt på en snurr ut. Mon tro om disse teologistudentene får noe særlig bredere kontaktflate ved å lese bladet Klassekampen?

I neste omgang tenker en klovn dette:

Det er merkelig å bli klassifisert som «kristelig» i vårt miljø. Jeg tror ikke vi på redaksjonen er så voldsomt begeistret for slike betegnelser. Vi vil heller våge å være på en snurr en gang iblant.

Dessuten har vi allerede en ganske stor kontaktflate. Som vi ikke har fått ved å spise pølser ute eller ved å gi klassekamp-idéene bred plass.

Det er unektelig lenge siden den første pinse.

Det er på tide at vi virker «beruset» igjen av glede og pågangsmot.

Men da må det være «på virkelig», ikke bare slik at vi virker komiske — eller enfoldige.

62 500 – sluttstrek?

Det er i dag 62 500 fremmedarbeidere i Norge, ifølge dagspressen. Utlendingene fortsetter å strømme til Norge i økende grad. Men fra

1. juli settes det antagelig sluttstrek for arbeidskraftimport, i hvert fall for ett år. Stortinget skal med det første behandle saken.

NR. 10

Les i dette nummeret også utdrag av et intervju med erkebiskop Helder Camara — side 157.

Han uttaler seg bl. a. om prisutdelingen i Oslo.

Vår filmanmelder skriver om den franske skuespillerinnen Simone Signoret.

N.K.K.F. jubilerer

NORGES KATOLSKE KVINNEFORBUND feirer sitt 50-års jubileum i Bergen den 24. og 25. mai.

ST. OLAV sender på denne måten en hilsen og gratulasjoner til forbundet, dets dyktige formann, Haldis Bagge, og til medlemmene.

RED.

KIRKEN -

Intervju med

Av KARIN GULLERUD-JOHANSEN O.P.

Biskop Gran skrev i sitt hyrdebrev til kallsøndagen: «Hvis Kirken fortsatt skal være istand til å fremme Evangeliet i vårt land, må våre katolikker erkjenne sterkere enn hittil at ansvaret hviler på dem.» Dette innebærer at katolske kristne er åpne for et eventuelt preste- eller ordensfall, men også at de tar sit ansvar som legfolk alvorlig.

Kjensgjerningene sier klart at hvis vi bygger Kirkens fremtid utelukkende på prestene, ser det mørkt ut, men vi kan fra nå av regne med prestene og alle de kristne. Den franske bispekonferansen tok opp dette problemet under sitt møte i Lourdes i november i fjor, og gjennomgangstemaet var dette: «Vi er alle ansvarlige i Kirken.»

Vi gjengir her hoveddragene i et intervju med biskop Riobé av Orléans, som gjør rede for biskopenes synspunkter.

Han slår fast at det synes som Kirken ofte snarere skjuler Kristus for verden enn åpenbarer ham, og siterer en ikke-troende, kommunisten Roger Garaudy: «Dere som holder det store håp skjult, gi oss Ham tilbake! Hans liv og hans død tilhører også oss, ja, alle som den betyr noe for.» For Garaudy er det først og fremst Kirken med de imponerende strukturer, den «konstantinske Kirke» som skjuler Kristus for menneskene. Men dette Kirkens ansikt er i ferd med å forandres. Den Kirke som var hierarkiets, presteskapets ansvar, er i ferd med å bli en Kirke som er alles ansvar.

Kirken — Guds folk

Det nye som bryter frem, er ikke noe annet enn en virkeliggjørelse av det annet Vatikankonsils lære. Konsilet definerte Kirken som et folk, i tråd med apostelen Peters ord: «Dere er et folk som Gud kan kalle sitt eget, — og skal forkynne storheten hos ham som har kalt dere fra mørket inn i sitt overveldende lys: Dere som før ikke var noe folk og som nå er blitt Guds folk.» (1. Pet. 2, 9—10.)

I dag forstår vi bedre enn noen sinne at hver enkelt kristen hører til dette folk og har sin oppgave i det. Om

DET ER VI

fransk biskop

vi synes det er nødvendig at enhver skal finne sin plass i samfunnet og bidra til det felles beste, så er det ikke mindre nødvendig i Kirken, som bare kan «forkynne Guds storhet» hvis hver enkelt kristen gjør det der han befinner seg. Hver og én av oss er ansvarlig for det «ansikt» Kirken viser vår tids mennesker.

Dette vil ikke si at man miskjenner biskopenes og prestenes rolle, og heller ikke at man nå forsøker å mobilisere legfolket bare fordi prestene blir stadig færre. De fleste steder er riktignok prestemangelen et faktum, og den vil uten tvil øke i årene som kommer. Dette er i seg selv trist, men kan gi støtet til at Kirken blir seg bevisst at den er et folk der alle er ansvarlige.

Dersom hver enkelt kristen har et ansvar i Kirken, så er det for det første fordi han er kristen, og i dåpen er blitt lem på Kristi legeme og i konfirmasjonen har motatt Den hellige ånd. Det er også fordi han deltar i nattverden som samler de kristne, som skaper Kirken. Å si at man tilhører Kristus, uten å ville gjøre andre kjent med ham, det er å benekte Kristi eksistens, som det er å benekte Kirkens.

Legfolkets oppgave

Legfolket skal ikke være et slags «reservepresteskap» som tar seg av de oppgavene som tidligere tilfalt prestene. Konsilet har sagt klart fra om dette: «Legfolkets særlige kall består i å gjøre Kirken nærværende og virksom nettopp på de steder og under de omstendigheter som ellers ikke ville gi den mulighet for å virke som jordens salt.» (L.G. nr. 33.) Området for legfolks virke er hele verden, men det er der Kirken bygges, og det er der den kristne skal forkynne Kristus. Kirken er også et fellesskap av alle dem som tror på Kristus, og i dette fellesskap må enhver finne sin plass og arbeide for at det ansikt Kirken viser, mer og mer må bli Kristi ansikt. Mange kristne har forstått dette og tilbyr sin tjeneste: i søndagens liturgi, i barnekatekese og ungdomsarbeid, i forberedelse til ekteskap og dåp, i sognets styre og forvaltning. Slik kan man ikke lenger sette likhetstegn mellom presteskap og Kirke. Den fremtrer stadig tydeligere som det den egentlig er: et folk.

Prestenes plass

Legfolkets aktivitet gjør ikke prestene overflødige. De har en funksjon ingen andre kan fylle, men deres «status» og deres måte å leve på, er i ferd med å forandres. Presten kan ikke defineres ved det han gjør, men ved det han er: Tegn på og tjener for Guds omsorg, han som sendte sin Sønn for å samle til ett alle som er spredt. Det forblir sant at presten er en kristen, som tilhører Guds folk, en kristen som av Kirken er blitt viet til tjeneste i et trosfellesskap — et sogn, et bispedømme . . . Det vil si at

prestens liv ikke har noen betydning uten i forhold til dette fellesskap, enten det allerede finnes, eller er i ferd med å bli til.

Viet til å tjene sine medkristne fyller presten en tredobbelte oppgave:

- Han våker utrettelig over at hans menighet nærer seg av Kristi evangelium og forkynner det for andre.
- Han skal sikre enheten mellom menighetens medlemmer og med Kirkens andre menigheter.
- Han feirer messen for å gjøre Kristus nærværende ved sakramentet, både i hver enkelts liv og i forholdet menneskene imellom.

Både legfolket og prestene er kalt til å forkynne frelsen i Kristus, men de gjør det på forskjellig vis. Biskopenes og prestenes tjeneste kan ikke reduseres til de tjenester legfolk kan gjøre i Kirken. Men det blir lettere for prestene å situere seg i forhold til legfolket, dersom disse fullt ut tar sin plass i Kirken.

Likevel er det lang vei å gå før alle Kirkens medlemmer lærer å arbeide sammen. En hel mentalitetsforandring må til, og vanskelighetene vil nok ikke mangle. Men er det ikke ved å arbeide sammen, trass i vanskelighetene, at man vil lære det? Lære å lytte uten å fordømme dem som tenker annerledes. Godta meningsforskjeller og våge å si sin mening selv om det vekker motsigelse. Venne seg til å se helheten og ikke bare sitt eget lille område.

Det gjelder å være overbevist om at dette er mulig, fordi vi tror at enhetens Ånd virker i oss, enda vi godt vet at enheten er noe vi alltid må søke.

Fremtidens Kirke

Kirken av i morgen vil være avhengig av det fellesskap de kristne danner. Uten det vil den ikke kunne fylle sin oppgave. Bare levende, dynamiske fellesskap, der man virkelig ber, tar del i forandringen av samfunnet, følger med i det som skjer, og er i stand til å tolke apostlenes budskap for sin tids mennesker, kan gjøre Kristi Kirke troverdig. Et vårbrudd i Kirken krever denne pris, og slike fellesskap kan ikke leve uten at hver og en av medlemmene utfører sin oppgave og tar hele sin plass.

Innenfor denne ramme kunne også kallsproblemet bli løst. Hvert fellesskap utpeker de prester de trenger, og biskopen stadfester valget og kaller de utvalgte i Kirkens navn.

For å bane veien for denne morgendagens Kirke må hver enkelt av oss allerede i dag ransake sin innstilling til Kirken. — Er han bare en forbruker av de tjenester Kirken kan yte ham? Eller er han en ansvarlig del av et legeme han skal hjelpe til å bygge opp?

Vi må alle fylle vår plass, så vi sammen kan «avlegge regnskap til våre brødre for det håp som bor i oss.»

ENSOMHET

Nytt verk om

En dag på sensommeren 1943 ble en tredve år gammel kvinne begravet i nærheten av sanatoriet i Ashford i Kent. Atte personer, deriblant hennes vertinne i London fulgte båren, det virket som om hun var glemt nesten øyeblikkelig. På sykehuset ble det skrevet ut en dødsattest hvor man uten å forstå stort snakket om «sinnsforvirring».

Idag blir denne kvinnen, Simone Weil, regnet som en uvanlig, ensom mystiker av betydelig format.

Det følgende er hentet fra en biografi om henne som kom ifjor, et nytt verk i litteraturen om denne kvinnen. Vår omtale bygger på boken og forfatterens, S. Petrements, opplysninger.

Av ÅGE RØNNING

En liten bemerkning til: Simone Weil levde sitt korte liv på terskelen til en Kirke som ennå tenkte og handlet den før-konsiliære stil. Var hun en av de mange som ubevisst forberedte det konsil som fant sted tyve år etter hennes død? Eller stilte den ensomhet hun valgte henne også utenfor fornyelsen?

Simone var lektor i filosofi, fra november 1942 hadde hun et oppdrag for de frie franske styrkers «innenriksdepartement» i England. Hun hadde aldri publisert noen bøker — det var hennes bakgrunn umiddelbart før hun ble syk. Går man atskillig lenger tilbake finnes blant annet opplysninger som dette: Under oppveksten la man merke til hennes lysende begavelse. Allerede i fem-års alderen pleide hun å sitere Racine, og på skolen var hun så ekstrem når det var diskusjoner om politikk og så halstarrig og eiendommelig i klesveien at hennes venner syntes at hun var affektert. Senere da hun en stund var lærer på en fransk landsbyskole, mellom 31 og 38, vakte hun ny forargelse, denne gang på grunn av sin uforbeholdne støtte til streikende arbeidere. Hun var en stridbar syndikalist på ytterste venstre, hun skrev artikler i anarkistaviser, og noen uker kjempet hun i den spanske borgerkrig. I Spania anklaget hun f. eks. kamerater for politiske feilgrep. I student- og arbeiderkretser var hun ellers kjent for sin umåtelige generøsitet, sine overdrivelser, at hun var vanskelig å være sammen med, og at hun hadde en sann lidenskap for logikk og det absolutte. For den store masse var hun selvfølgelig en ukjent.

Gudstjeneste uten prest

I siste nummer av ST. OLAV berettet Klovnen om menigheten i Haugesund som nå må klare seg uten fast prest. Mange menigheter i utlandet er i samme stilling, og de ordner seg på forskjellig vis.

ET STED i Nord-Frankrike, like ved Calais, må fire sogn nøye seg med én prest på deling. Han rekker ikke mer enn tre søndagsmesser, men likevel står aldri den fjerde sognekirken tom ved messetid. Klokkene kimer, og menigheten samles. Der er ingen prest, og derfor ingen messe. Men sammen leser de Guds ord, de synger og ber sammen, og de har nattverd — med de hostier som ble innviet søndagen før. I fellesskap har de forberedt gudstjenesten, som virkelig er blitt alles sak.

Presten for disse fire sogn er lykkelig over det initiativ «hans» legfolk har tatt. De tok på alvor uttalelsene fra den franske bispekonferanse i november i fjor og kjenner seg virkelig ansvarlige for livet i sine menigheter.

Sammensveiset som er blitt, ønsker de at også de vanlige søndagsmessene skal gi uttrykk for deres fellesskap, og de forbereder dem med det for øye. Samarbeidet går ikke alltid helt knirkefritt, men det betyr ikke så mye i forhold til det nye liv disse menighetene har fått. Presten gleder seg over dette, og over at han ikke lenger står alene. Han mener forsøket bør prøves av andre sogn, og helst før prestemangelen tvinger dem til det.

Helt fra barndommen hadde den piken hatt en sterk følelse av kroppsarbeidernes harde kår og elendighet. Hun forsøkte å dele deres levevilkår, noe som uten tvil førte til at hun overanstrengte sin på forhånd skrøpelige helse. Hun skrev i 31, etter et besøk i en kullgruve, noen ord om dramaet mellom mennesket og trykkluftboret, og om de gigantiske krefter som knuser arbeiderne, og hun sluttet med følgende: «Det er ikke nok at gruvearbeiderne tar makten og overtar ledelsen i selskapene. Den politiske og økonomiske revolusjon blir tomme ord hvis de ikke fører med seg en teknisk revolusjon som midt i gruve og i fabrikk gir arbeideren igjen hans suverenitet over arbeidsvilkårene.»

Slike tanker og slike erfaringer om fabrikkarbeidet førte henne frem til forståelse for kristendommens kjerne. Hun tilbrakte noen ferieuker sammen med sine foreldre i Portugal, på et tidspunkt av hennes liv da hun var full-

SOM KALL

Simone Weil

Simone Weil som ung pike — begavet, selvstendig og med en lidenskap for det absolutte.

stendig fysisk utmattet. I en fattig fiskerlandsby opplevet hun en religiøs fest. Om kvelden gikk fiskernes hus-truer i prosesjon rundt båtene, det var fullmåne, og de sang noen eldgamle, sorgtunge sanger. «Plutselig,» skriver Simone i en notisbok, «visste jeg at kristendommen først og fremst er slavenes religion, at slaver må slutte seg til den, og at jeg er en av dem.» I et brev til dominikanerpater Perrin, en mann som senere skrev hennes biografi, sier hun at dette var ett av hennes tre virkelige møter med kristendommen.

Det andre møtet skjedde i det lille romanske kapellet fra 1100-tallet i kirken Santa Maria degli Angeli i Assisi. En kraft som var sterkere enn hennes egen, fikk henne der til å falle på kne for første gang i sitt liv.

Påsken 1938 hadde Simone bestemt seg for å feire høytiden i benediktinerklosteret Solesmes. Det var van-

skelig å få plass i klosterkirken, mange pilgrimere og musikkelskere hadde kommet. Familien Weil ble i Solesmes i ti dager, og Simone fulgte samtlige gudstjenester. Hennes heftige hodepine hadde den siste tiden blitt en virkelig lidelse.

«Jeg hadde intens hodepine. Hver eneste lyd kjentes som et slag. Ved å anstrenge meg til det ytterste, klarte jeg å gå utenfor min ulykkelige kropp og la den lide for seg selv i et hjørne og å finne en ren og fullkommen glede i sangen og ordenes uanede skjønnhet. Denne opplevelse lærte meg til bedre å forstå muligheten for å elske Guds kjærlighet tvers gjennom ulykken. Det sier seg selv at tanken på Kristi lidelse under disse gudstjenester brant seg inn i meg en gang for alle.»

Hun hadde i sannhet tenkt på Kristi lidelse for, men aldri med en slik intensitet. Gjennom en ung engelskmann stiftet hun bekjentskap med 1600-tallets metafysiske poeter og et av disse dikt (diktet *Love* av George Herbert) ga henne plutselig en opplevelse av Guds nærvær:

«Jeg lærte meg diktet utenat. Ofte leste jeg det når hodepinen var meget smertefull, og jeg samlet hele min oppmerksomhet om diktets ord og rettet alle min sjels krefter på den ømhet som de uttrykker. Jeg trodde at jeg leste disse linjer som et vakkert poem, men uten at jeg forsto det ble diktet til en bønn. Det var en gang jeg leste diktet som om Kristus selv steg ned og grep meg. Når jeg tidligere hadde diskutert med meg selv om hvor uløselig Gudsproblemet var, hadde jeg aldri regnet med denne muligheten for en virkelig kontakt her nede mellom et menneske og Gud, som mellom en person og en annen. Jeg hadde bare flyktig hørt snakk om slike ting . . . Da Kristus så plutselig kom nær meg, så hadde det ingenting med følelser og innbilning å gjøre, jeg kjente bare tvers gjennom min lidelse tilstedeværelsen av en kjærlighet, en kjærlighet lik den som man kan lese i et elsket ansikt.»

Men Simone Weil stanset, i en stor åndskamp, på terskelen til Kirken: «Når jeg leser den tridentinske katekisme, forekommer det meg at jeg ikke har noe til felles med den religion som fremstilles der. Når jeg leser Det nye testamentet, mystikerne eller liturgiske tekster og når jeg går til messe, kjenner jeg samtidig en slags overbevisning om at denne tro er min eller rettere sagt kunne være det hvis det ikke var det at min ufullkommenhet gjorde meg til en fremmed». Hun ville ikke la seg døpe, selv ikke da hun lå for døden. Presten som kom for å besøke henne var dypt skuffet over hennes avvisende holdning. Og det må ha vært en vanskelig situasjon: Simone bebreidet katolisismen dens romerske lovgivning. Hun krevde at Kirkens porter skulle stå åpne for alle og

(Forts. s. 162.)

Denne ordenssøsteren fra Australia, Janet Mead, er 36 år gammel, har levet i sin kongregasjon i 19 år — og er nå kjent for sine innspilninger av rock-musikk.

Søster Janet er musikk lærer i Adelaide og spiller ellers i St. Francis Xavierkatedralen i byen hver søndag.

Hennes største rocke-suksess nærmer seg et million-salg.

ST. OLAV

KATOLSK TIDSSKRIFT

KR. 50,— PR. ÅR

HVER 14. DAG

På «kalls-søndagen» i begynnelsen av mai sendte biskop John W. Gran ut et hyrdebrev hvor han bl. a. rettet en appell til unge katolikker:

Jeg henvender meg særlig til de unge «fødte katolikker». Dere har kanskje tatt alle de ydelser vår Kirke har stått til tjeneste med som noe helt selvfølgelig. Kanskje har dere tatt det som like selvfølgelig at den katolske Kirke i Norge vesentlig blir båret oppe av utenlandske krefter, prester og søstre dere beundrer og kanskje også holder av, men som dere ikke har funnet å kunne identifisere dere med. Jeg tror tiden er inne til å

Prestene i C ho

Bispekonferansen i Chile har i en uttalelse sagt temmelig klart fra hvor Kirken står i forhold til den regjerende militærjuntaen. Uttalelsen betoner at det er Kirkens oppgave å arbeide for en forsoning mellom chilenerne etter militærkuppet. Det kommende Hellige Års tema er fornyelse og forsoning. Kirkens rolle er imidlertid en annen enn makthavernes, heter det. «Prestskapet ønsker ikke å være hoffpredikanter som synger lovsanger til juntaen, vi vil heller ikke danne noen slags enfoldig fasade som besværlige opprørere kan gjemme seg bak. Chile behøver Kirken som plattform for dialog og kristen tilgivelse. Det er ikke noen annen måte å oppnå forsoning på.»

Med tanke på forfølgelsene av Alende-tilhengere sier biskopene at det ikke blir lett å skape fred i landet. «En seirende gruppe kan aldri tvinge gjennom fredelige forhold, freden må komme som en frukt av en ny ånd. For Kirken finnes det ingen forbrytere som fortjener straff, bare syn-

«Dypere røtter

søke å rette opp et slikt syn. Kirken hos oss er i kraft av sitt voksende antall troende i ferde med å bli et norsk kirkesamfunn. Den er i ferd med å slå stadig dypere røtter i norsk jord, som den gjorde det helt og holdent den gang landet ble kristnet. Det er en naturlig og nødvendig del av denne prosess at en stadig større andel av Kirkens prester, legbrødre og ordenssøstre rekrutteres fra våre egne rekker. Det skulle ikke være, og er faktisk ikke lenger, noe merkelig eller fremmedartet ved dét å være norsk katolsk prest eller ordenssøster.

Kirken ber uavlatelig om at Herren skal sende arbeidere til sin vingård,

hile ønsker ikke å være fpredikanter

dere som trenger tilgivelse. Vi er alle på en eller annen måte syndere.»

Forholdet mellom Vatikanet og Cuba ble drøftet på et uventet møte nylig i Havana mellom statsminister Fidel Castro og erkebiskop Casaroli, Roms «reisende ambassadør». Casaroli avla et ti dagers langt besøk i Cuba for å snakke med landets biskoper, men en dag kom Castro helt uventet til den pavelige delegats bolig i Havana og hadde en nesten to timer lang samtale med mgr. Casaroli. Ved sin tilbakekomst til Rom, sa erkebiskopen i et intervju at «grunnleggende spørsmål hadde blitt behandlet, i en stilltiende overenskomst om at man ikke skulle se tilbake, men på nuet og fremtiden». Dette innebar, ifølge Casaroli «at man ikke forsøkte å finne ut hvem som var ansvarlig for det som hadde hendt, men derimot så langt råd var prøvde å klarlegge den cubanske kirkens behov idag».

Tre emner har øyensynlig blitt drøftet: Prestemangelen (Castro ut-

viste 500 spanske prester og andre misjonærer i tiden 1960—61), katolikkenes økende engasjement i nasjonens åndelige og politiske liv og spørsmålet om religionsundervisning i skolene (det gis ingen slik undervisning enda over 80 prosent av innbyggerne er dømte katolikker).

Observatører mener at Castros uventede initiativ da han oppsøkte Casaroli i delegatens bolig åpner nye muligheter for den katolske kirke i Cuba. En fastlåst situasjon er faktisk brutt.

Kirkens situasjon på Cuba er forøvrig problematisk. Katolikkenes har vært delt i en høyre — og en venstrefløy i sin holdning til Castros revolusjon. Det er en voldsom prestemangel i landet, teoretisk må hver prest betjene nesten 29 000 troende. Tallet på praktiserende katolikker har også sunket kraftig.

De nærmeste årene vil vise hvor alvorlig ment Castros møte med Pavens mann i Havana egentlig var, blir det sagt.

i norsk jord»

som Evangeliet så vakkert uttrykker det. På den annen side må ikke dette kall falle for døve ører, i det minste ikke fordi dere unge katolikker aldri har tenkt tanken selv å kunne ha et slikt kall. Vi har i vårt bispedømme i dag muligheter for å gi unge menn som måtte ha anlegg og interesser for prestegjeringen flere tilbud: sekulargeistligheten og flere former for religiøse Ordener: Franciskanere, Dominikanere, Jesuitter, Marister. Mulighetene strekker seg fra den evigaktuelle sjelesorg i en menighet til spesialoppgaver på det pedagogiske, sosiale og akademiske plan.

Vi har forskjellige søsterkongrega-

sjoner som tilsammen byr på et rikt spekter av muligheter fra det rent kontemplative liv til et liv engasjert i undervisning eller i sosial omsorg for de svake i samfunnet.

Selv om våre søsterkongregasjoner i dag ser seg nødt til å nedtrappe sine institusjoner, betyr det på ingen måte at den livsform de representerer er under avvikling. Søstrene vil alltid utgjøre en viktig og nødvendig del av Kirken, også i Norge. Det høye religiøse og menneskelige ideal de står for trenges i dag mer enn noensinne, så preget som vår verden er blitt av egoisme og et rent materielt tenkesett.

«Jeg tror ikke på makt»

Det er offentliggjort et intervju med erkebiskop Helder Camara av Det lutherske verdensforbunds informasjonstjeneste. Det var den danske filmregissoren Ib Makwarth som laget et program om Camara med glimt fra Recife: «Han bor i et lite rom i nærheten av kirken, han har flyttet ut av erkebispegården. Kirken ligger i en dårlig opplyst allé nesten midt i Recife. Drosjesjåføren som kjørte meg, nektet å fortsette det siste stykke av alléen. Da vi fortsatte til fots, så vi gloden fra tente sigaretter i parkerte biler, der satt sikkerhetspolitietts menn som dag og natt holder et øye med erkebiskopen».

Det første spørsmålet til Camara var om han visste at han ofte ble sammenlignet med Che Guevara. Svaret var: «Jeg vet det, og jeg forstår hvorfor. Unge mennesker i dag har behov for å identifisere forskjellige mennesker med ungdommens egen kamp for rettferdighet. Men jeg er ikke noen Che Guevara. Glem ikke at jeg er prest. Av den grunn er det meget viktig for meg å bringe videre det jeg har lært om fellesskap og kjærlighet. Og av samme årsak må jeg kjempe mot urettferdighet over alt, ikke bare i Brasil».

«Jeg tror ikke på makt, enten den utøves av multinasjonale foretagender eller av proletariatet. Om vi prøver å forandre samfunnet bare for å få makt, har vi bare blitt nye demagoger. Jeg tror at forandring må komme gjennom folket, og jeg tror også at folket må overleve gjennom kjærligheten.»

Camara som mottok Folkets Fredspris i Oslo, forteller intervjueren at han først måtte avvise et forslag om å ta imot prisen på samme dag som Nobelprisen ble utdelt. «Det er meget viktig for meg at jeg ikke identifiseres med en gruppe som gir meg en

(Forts. s. 159.)

GUDSTJENESTER PÅ SØN- OG HELLIGDAGER		Stille messe	Høy- messe
OSLO: <i>St. Olavs kirke</i> Akersveien 5 tlf. 20 72 26 - 20 72 44	lörd.:	19.00	—
	sønd.:	9.30	11.00
		19.00	—
<i>St. Hallvard kirke</i> , Fransiskanerne, Enerhauggt. 4, tlf. 67 23 83		8.35	11.00
<i>St. Dominikus kirke</i> , Dominikanerne, Neuberggaten 15, tlf. 55 07 71		9.00	11.00
<i>Vår Frue Villas kapell</i> , Montebello, Ullernchausséen 52, tlf. 55 18 21		18.30	—
<i>Grefsen kapell</i> , Glads vei 23, tlf. 212355		9.00	—
<i>Lunden kloster</i> , Øvre Lunden, tlf. 212587		11.00	9.30
ARENDAL: <i>St. Franciskus kirke</i> , Tyholmen, tlf. 22 209		8.00	10.45
BERGEN: <i>St. Paul kirke</i> , Christiesgt. 16, tlf. 21 54 10		9.00	11.00
<i>Vår Frue kirke</i> , Helleveien, tlf. 22 73 53 - 25 77 07		10.00	—
<i>Florida kapell</i>		19.00	—
DRAMMEN: <i>St. Laurentius kirke</i> , Cappelensgt. 1, tlf. 83 20 19		8.30	10.30
FREDRIKSTAD: <i>St. Birgitta kirke</i> , Kongensgt. 9, tlf. 11 438		9.00	11.00
HALDEN: <i>St. Peters kirke</i> , Kristian V's pl. 1, tlf. 81 168		8.00	10.45
HAMAR: <i>St. Torfinns kirke</i> , Torvgt. 113, tlf. 23 751		8.30	11.00
HAUGESUND: <i>St. Josefs kirke</i> , Haralds gt. 21, tlf. 23 195		8.30	11.00
HØNEFOSS: <i>St. Theresias kirke</i> , Vesterngt. 5, tlf. 21 266		9.00	11.00
KRISTIANSAND S: <i>St. Ansgar kirke</i> , Kirkegt. 3, tlf. 24 255		—	11.00
LILLEHAMMER: <i>Mariakapellet</i> , Weidemannsgt. 3, tlf. 52 550		—	10.00
LILLESTRØM: <i>St. Magnus kirke</i> , Romeriksgt. 1, tlf. 71 28 85		9.00	11.15
MOSS: <i>St. Mikals kapell</i> , Ryggeveien 24, tlf. 41 038		—	11.00
PORSGRUNN: <i>Vår Frue kirke</i> , Sverresgt. 26, tlf. 50 793		8.30	11.00
STABEKK: <i>Maria kirke</i> , Nyveien 17, tlf. 53 77 35		8.30	10.45
Eikeli kirke		19.00	9.30
STAVANGER: <i>St. Svitbun kirke</i> , Dronningens gt. 8, tlf. 25 534		8.30	10.45
TØNSBERG: <i>St. Olavs kirke</i> , Sandefjordsgt. 1, tlf. 11 949		8.00	10.45
TRONDHEIM: <i>St. Olavs kirke</i> , Prinsensgt. 2a2		8.45	11.00
Biskopen og prestegården tlf. 21 214		19.00	—
<i>St. Elisabeth hospital</i> , Ila, tlf. 21 670		6.15	—
KRISTIANSUND N: <i>St. Eysteins kirke</i> , Flintegt. 5, tlf. 72 779		8.00	11.00
LEVANGER: <i>St. Torfinns kirke og</i> <i>St. Eysteins sykehjem</i> , Jernbanegt. 29		8.30	11.00
MOLDE: <i>St. Sunniva kirke</i> , Parkveien 23, tlf. 51 467		8.30	11.00
ALESUND: <i>Vår Frue kirke</i> , Nørvesund, tlf. 37 558		8.30	11.00
TROMSØ: <i>Vår Frue kirke</i> , Storgt. 94 Biskopen og prestegården, tlf. 3604		19.30	11.00
<i>St. Elisabethsøstrene</i> , Mellomvn. 47, tlf. 81 487		8.00	—
BODØ: <i>St. Eysteins kirke</i> , Hernesveien 22, tlf. 81 783		8.15	10.30
HAMMERFEST: <i>St. Mikal kirke</i> , Salsgt. 52, tlf. 11 447 (1.VII—31.VIII St. Elisabeth Institutt, tlf. 11 392)		19.00	11.00
		8.00	
HARSTAD: <i>St. Sunniva kirke</i> , Skolegt. 4, tlf. 61 501		8.00	10.30
NARVIK: <i>Den svenske sjømannskirke</i> , Prestebolig: Einervegen 7. Tlf. 41 634.		—	11.00

Utfordring fra en ikke

«En ild er bl

Men merkes det på de kristne?

Roger Garaudy

DENNE TEKSTEN av en ikke-troende, den franske kommunisten Roger Garaudy, er skrevet som et svar på spørsmålet: For Dem — hvem er Jesus Kristus? Garaudys svar er både en bekjennelse og en utfordring til oss som kaller oss kristne. Er vi fylt av denne ild som er Kristi Ånd?

En gang under keiser Tiberius' styre, ingen vet så nøye hvor eller når, har én hvis navn er ukjent, slått en åpning i menneskehetens horisont. Uten tvil var han hverken filosof eller ofiser, men han må ha levd slik at hele hans liv sa: enhver av oss kan når som helst begynne en ny fremtid.

Titalls, hundretalls kanskje, av folkelige fortellere har besunget dette gode budskap. Vi kjenner tre eller fire av dem. Det sjokk de har fått, prøver de å uttrykke med slike bilder som enkle folk, de ydmykede, de krenkede, de forpinte, bruker når de drømmer at alt er blitt mulig: den blinde ser, den lamme går, de utsultede i ødemarken får brød, den prostituerte våkner som kvinne, det døde barn livner til på nytt.

For å føre dette glade budskap til dets ytterste konsekvens, ja, skrike det ut, måtte han selv ved sin oppstandelse forkynne at alle grenser var utsløttet, selv den endelige grense: døden.

De lærde kan bestride hver eneste hendelse i dette livsløp, det endrer ingenting i den visshet som forvandler livet. En ild er blitt tent. Den er et bevis for den glo eller flamme som var dens opphav.

Denne ild, den var først en

oppstand av de fattige, ellers hadde ikke «the establishment» fra Nero til Diokletian, slått så hardt ned på dem.

Hos dette mennesket måtte kjærligheten være stridbar, opprørsk, ellers ville ikke han, den første, blitt korsfestet.

Alle vismenn hadde like til da grundet over skjebnen. Han viste deres galskap, han som var det motsatte av skjebne. Han, friheten, skaperverket, livet. Han som har befridd historien fra fatalismen.

Han oppfyller de løfter som heltene og martyrene fra frihetens morgengry hadde gitt. Ikke bare Jesajas håp eller Esekiels vrede. Prometheus slapp løs, Antigone også. Deres lenker og murer, mytiske bilder på skjebnen, falt i støv for ham. Alle guder var døde og mennesket begynte sitt liv. Det var som en ny fødsel for mennesket.

Jeg betrakter korset, som er symbol på dette, og tenker på alle som har utvidet åpningen: fra Johannes av Korset som lærer oss at man ved ingenting å ha, kan oppdage alt, til Karl Marx som har vist oss hvordan man kan forandre verden, Van Gogh, og alle dem som har fått oss til å innse at mennesket er for stort til å være seg selv nok.

Dere som holder skjult det

troende

«litt tent»

ier kommunisten

Leste De klovnen?

Klovnene skrev denne gang, som De kanskje la merke til, om formuleringer og uttalelser som er «litt på en snurr». Vår tegner har fulgt opp invitasjonen — ved å la bladets redaksjon få sin egen pølsegrill.

store håp som Konstantin stjal fra oss, gi oss Ham tilbake! Hans liv og hans død tilhører også oss, ja, alle som den betyr noe for. Den tilhører oss som har lært av ham at mennesket er skapt som skaper.

Evnen til å skape, menneskets guddommelige egenskap, mitt pant på det reelle nærvær, den er der hver gang noe nytt er i ferd med å bli til, noe som gjør mennesket større — i den mest lidenskapelige kjærlighet eller i vitenskapens oppdagelser, i diktet eller i revolusjonen.

Nå har vi:

Alexander Solschenizyn: **Der Archipel Gulag!**

Ellers nevner vi noen få av de mange bøkene som har kommet inn:

Heitler: Naturfilosofiske streiftog.

Johannes av Korset: Sjælens dunkla natt.

Brown: The little Flowers of St. Francis.

Flere franske pocket books:

St. Jean De La Croix.

Ste. Thérèse D'Avila.

Saint Paul.

St. Bernard.

Pascal, Mauriac, Claudel par lui-même.

Vi har et godt utvalg i førstekomunion- og konfirmasjonspresanger og tar gjerne imot utenbys bestillinger.

ST. OLAV BOKHANDEL A/S

Akersv. 5 - Oslo

«Jeg tror . . .

(Forts. fra s. 157.)

viss farve eller retning. Min kamp må bare bygge på kjærligheten. Hvis jeg hadde deltatt i en demonstrasjon — og det hadde jeg gjort om jeg hadde sagt ja til å motta en «alternativ» pris på samme dag som man delte ut Nobelprisen — kunne resultatet lett blitt et engasjement som hadde skadet mitt arbeide.»

Erkebiskopen fortalte til slutt at han hadde blitt innbudt av en organisasjon i Geneve for å holde en tale. «Jeg svarte at jeg gjerne ville komme, og at jeg denne gang ville belyse faren fra de multinasjonale foretagender og deres utrolige innflytelse.» Organisasjonen svarte at man heller ville høre noe om Syd-Amerika. Men, sa Camara: «. . . jeg vil tale om urettferdighet slik den finnes over alt, også i Europa. Jeg liker ikke å manipulere, men jeg liker heller ikke å bli manipulert.»

LEGFOLKET -

Den katolske presten, W. Kenney, som arbeider i Göteborg, har efter oppfordring av biskop Gran foretatt en sociologisk undersøkelse av forholdene i Oslo Katolske Bispedømme.

Rapporten er blitt oversatt til norsk av Else-Britt Nilsen O.P. Vi bringer et utdrag av rapporten.

Gjennomsnittsalderen til sogneprestene er så høy som 56 år. 7 av de 16 sogneprestene er over 60 år, mens

ytterligere 6 er mellom 50 og 60. Dette betyr at en av bispedømmets hovedoppgaver i de kommende år vil være

å finne nye sogneprester, og å presentere denne type arbeid på en slik måte at det blir tiltrekkende for de yngre prestene i bispedømmet.

Antallet katolikker pr. prest viser en sterk økning etter krigen. Intet tyder på at forholdet vil endre seg siden antallet kandidater som forbereder seg til å arbeide i bispedømmet neppe vil dekke det naturlige frafall p. g. a. død som man kan vente blant et aldrende presteskap.

På grunnlag av det foreliggende materiale kan man forsøksvis trekke den slutning at til tross for et økende antall katolikker, så har tallet på prestene ikke holdt tritt med dette, og at gjennomsnittsalderen for prestene i bispedømmet er stigende. Dette betyr at man i pastoralomsorgen må finne frem til nye midler som kan møte problemet.

Bispedømmet blir dessuten mer og mer avhengig av innsatsen til prester fra ulike religiøse ordener ettersom antallet sekularprester ikke har økt etter krigen. Det har også skjedd en viss forandring i prestenes arbeid, noe som antyder vilje til å møte problemene med nye løsninger.

Dette må imidlertid bli en del av et hele og ikke en mengde uavhengige enheter som utelukkende arbeider for sine egne interesser.

Søstre.

Det er tydelig at tallet på søstre stadig avtar. Selv om jeg ikke har noe materiale til å bevise det, kan man vente at denne utviklingen vil fortsette, både p. g. a. den høye gjennom-

«Nei, mitt barn, skriftemål hører jeg bare på endeholdeplassen.»

Denne karikatur ble først offentliggjort i det belgiske tidsskriftet «Pan» da arbeiderpresten Philippe de Gruynaere som er bussjåfør, ble ordinert.

DEN NORDISKE VALFART TIL LOURDES

24. til 31. august 1974

8 dages flyreise med full pensjon

Pris: Kastrup/Lourdes tur-retur, hotell «Madonna» d.kr. 1380.—
Særpris for syge og handicappede på «Accueil N-D» d.kr. 1050.—

Valfartspræst: Pater G. GOMMANS C.M.

Læge, sygeplejersker, samaritter medfølger.

Program og filmmeldelser: VALFARTSKOMITEEN
Barsehøj 25, DK. 2900 HELLERUP

NYE RESSURSER

snittsalder søstrene i Norge nå har, og p. g. a. mangelen på kall. Den samme utvikling kommer også til syne i kurven over antall katolikker pr. søster. Så sent som i 1954 var over 10 % av katolikkene søstre. 20 år senere har de avtatt til omkring 4 %. Dette skyldes selvsagt også økningen i antallet katolikker. For søstrene vil dette medføre oppgivelse av ulike arbeidsområder.

Ungdomsarbeid.

Det eksisterer allerede en blomstrende organisasjon som gjør det mulig for de unge i bispedømmet å møtes. Dette synes å finne sted på tre plan. For det første på de leirer som arrangeres hver påske, i løpet av sommeren og julen. For det andre skjer det ved week-ends som finner sted på ulike steder i bispedømmet. Vanligvis tas det opp et bestemt tema på disse. Det tredje er de besøk som ungdomspresten selv eller en gruppe ungdomsarbeidere fra Oslo, avlegger i ulike menigheter for å holde møter, sammenkomster, ungdomsmesser osv.

En vitenskapelig vurdering av disse foretagender representerer visse tekniske vanskeligheter. Forsøk kan imidlertid gjøres ved hjelp av spørreskjemaer til deltagerne i de ulike aktiviteter, og gjennom intervjuer med lederne. Det skulle ikke være for vanskelig å lage et passende formular til

bruk ved leirer og week-ends, mens vurderingen av ungdomsarbeidets innvirkning på den lokale menighet er vanskeligere. Som pastor Kessels uttalte, er de som ikke kommer, den mest interessante gruppe. I enhver undersøkelse av de frafalne og kirkefremmede, må man sette av plass til de unge som kommer inn i denne kategorien. Det burde også være mulig å se resultatene av bispedømmets ungdomsarbeid i det vanlige menighetsliv. For meg ser det ut til at en viktig side ved dette arbeide blir for sømt, nemlig den pastorale omsorg for foreldrene. Selv om den ikke hører direkte til ungdomsarbeidernes ansvarsområde, har den direkte innvirkning på deres arbeid. For ethvert barn er familien eller en gruppe i familiens sted, primærgruppen som danner våre grunnholdninger. (Sosiologene kaller dette «primær sosialisering».) Kirken eller en ungdomsgruppe er bare en sekundærgruppe som selvsagt kan påvirke og oppdra individet, men den vil finne det svært vanskelig å endre eller modifisere de fundamentale verdier som et barn har lært i hjemmet. Følgelig bør minst like mye energi og ressurser — om ikke mer — ytes den pastorale omsorg for foreldrene og til støtte av denne primærgruppen hvor barnet blir formet og utviklet både på det menneskelige og det åndelige plan.

(Forts. neste s.)

STIKLESTAD 1974

St. Olavs menighet i Trondheim inviterer til to samlingsdager på Sund Folkehøgskole (ca. en mil fra Stiklestad). Dagene blir lagt opp som en innledning til den årlige valfarten til Stiklestad søndag den 28. juli. Tema: Vår forberedelse til det hellige år.

Sogneprest pater Olav Müller blir leder.

Ankomst til Sund torsdag aften 25. juli, eller fredag morgen 26. juli.

Avreise søndag kveld 28. juli eller mandag morgen 29. juli.

Pris kr. 60.— pr. døgn med alle måltider.

Sund Folkehøgskole ligger på Inderøy, like ved sjøen i det indre av Trondheimsfjorden.

Påmelding innen 15. juni til Menighetsrådet i St. Olav Menighet, Sildråpeveien 26 F, 7000 Trondheim.

MARIAFORENINGEN, OSLO

Onsdag 5. juni: Messe i St. Olavs kirke kl. 19. Deretter samvær i foreningslokalet. Søster Birgitta vil fortelle om St. Elisabethsøstrene før og nå.

Alle interesserte damer er velkomne.

FYRINGSOLJE

brukes av

St. Dominikus kirke	} Oslo
Lunden kloster	
St. Elisabethsøstrenes Pleiehjem	
Sta. Katarinahjemmet	
St. Olavs kirke	
Bispegården	} Arendal
St. Joseph's Institutt	
Vor Frue Hosp. Nerveavd.	
St. Franciskus Kirke	
St. Franciskus Hosp.	
St. Pauls Kirke	} Bergen
Vår Frue Kirke	
Marias Minde	
St. Franciskusøstrenes Moderhus	
Øyenklinikken	
St. Josephs Hosp., Drammen	} Hammerfest
St. Torfinns Klinik, Hamar	
St. Elisabeth Inst.	
St. Mikals Kirke	
St. Mikals prestegård	
St. Theresia Hosp.	} Hønefoss
St. Franciskus Hosp.	
St. Magnus Kirke	
St. Magnus presteg.	} Lillestrøm
St. Elisabeths Hosp.	
Vår Frue Kirke	
Bispegården	} Tromsø
St. Olavs Kirke,	
Bispegården	
St. Olavs Kirke	} Trondheim
St. Olavs Prestegård	
St. Olavs Klinik	
St. Olavs Klinik	} Tønsberg
St. Olavs Prestegård	
St. Olavs Klinik	

Ved bestilling av olje:
Oslo 68 34 60 - Service 68 34 66

Legfolket – nye ressurser?

(Forts. fra forrige s.)

Konklusjoner.

Våre nye ressurser må komme fra legfolket siden intet synes å antyde en sterk gjenoppblomstring m.h. til kall i den tradisjonelle forstand. Selv om en slik oppblomstring skulle finne sted, tar det mellom fem og ti år å utdanne en prest eller søster til det punkt hvor de er i full aktivitet, og våre problemer er presserende.

Der det lar seg gjøre, bør man konsentrere prestene i bispedømmet slik at de unngår problemer forårsaket av ensomhet, og kan rasjonalisere sitt arbeid. Dette medfører — håper vi — en dannelse av «teams» som kan foreta en mer rasjonell undervisning av barn og voksne, utdype deres åndelige liv og forberede dem ikke bare til mottagelse av sakramentene, men også til å representere kirken i det samfunn de lever i. Noe slikt vil selvsagt være med på å lage store hull i den nåværende struktur. Disse kan delvis bli fylt ved å velge egnede legfolk til å utdele kommunion, og på søndager (og for den saks skyld på andre passende dager) arrangere en ordets liturgi og en kommunionstjeneste. Legfolket kan også der det er mulig, rekrutteres for å hjelpe til med undervisning av barna osv., særlig i mer avsidesliggende strøk og til å opprettholde kontakten med medlemmer av menigheten. Presten kan da

FREDRIKSTAD

C. HANSSENS

Trykkeri og Bokbinderi

Tlf. 13 056

FREDRIKSTAD

EDVARDBEN & NORHEIM A/S

Autorisert Installatør
Radio og Elektrisk utstyr

Tlf. 11 220 - Fredrikstad

ØSTFOLDMEIERIET

Avd. Fredrikstad

Ensomhet – som kall

Forts. fra side 155

at ingen skulle dømmes for å søke. Selv foran døden holder hun fast ved denne innstilling, det virker kanskje skremmende. Men for henne var det et spørsmål om liv og død:

«Om min evige frelse lå foran meg på bordet, og jeg bare behøvde å strekke ut hånden for å nå den, skulle jeg ikke gjøre det så lenge jeg ikke hadde fått befaling... For jeg vil ikke noe annet enn å være lydige, fullt og helt, det vil si, til og med frem til korset.»

Simone forsvarte «hedningene» mot «fariseerne». Under studiet av de antikke og ikke-europeiske mysteriereligioner fant hun forbløffende likheter med kristendommen. Dette var bakgrunnen for noe av hennes kritikk, for henne fantes hverken kjettere eller hedninger, kristendommens ulykke var, etter hennes mening, at man hadde misforstått misjonsoppdraget og forsøkt å omvende hedningene med vold og rykke bort deres grunn. Utenfor Europa ble kristendommen en påklistret importvare, samtidig førte europeerne sin katastrofale rotløshet videre over verden.

Da hun var kommet så langt sendte hun benediktineren Clement Jacob et slags spørreskjema hvor hun innledningsvis bekreftet sin tro på Treenigheten, Inkarnasjonen og Eukaristien. Men samtidig skrev hun at hun aldri

kanskje reise til slike steder to, tre eller fire ganger i året eller i nødsituasjoner.

Vi har allerede fastslått at en slik ordning kan skape sterke menighetsentra som ikke utelukkende konsentrerer seg om administrasjon og sakramenter, men som også er forberedt til å presentere kirken i samfunnet. Og det, uten samtidig fullstendig å forsømme velferden til menneskene i mer isolerte distrikter, og også gi dem anledning til å utvikle seg videre. Det er viktig å innse at den reduksjon av antall prester som nesten sikkert vil finne sted, kommer til å gjøre

en eller annen slik modell absolutt nødvendig. Bedre er det at vi sørger for og planlegger fremtiden, enn å la fremtiden diktere oss hva som skal skje.

DRAMMEN

GUSTAV BØHM & SØN A/S

Bakeri og Konditori

Drammen

GUSTAV THIELEMANN

Pølse- og hermetikkfabrikk

Tlf. 83 41 84 - DRAMMEN

FREDRIKSTAD

THORLEIF BRAATHEN

Pølse- og hermetikkfabrikk

Anton Bangsgt. 10
Tlf. 83 28 62 - Drammen

skulle kunne godta den kristne historieoppfatning. Hun stilte pateren en rekke spørsmål for å finne ut hvor langt man kunne gå uten å bli ekskommunisert, om man kunne være katolikk til tross for at man trodde det kunne ha vært tidligere inkarnasjoner av Kristus osv. Og Jacob skjulte ikke sin oppfatning, han regnet henne som en heretiker. For Simone var det et vendepunkt, i et brev til Maurice Schuman (den tidligere franske utenriksminister) skrev hun:

«Jeg slutter meg helhjertet til den kristne tros mysterier med en hengivenhet som ikke bare er en intellektuell bekreftelse, men kjærlighet. Jeg tilhører Kristus. I det minste vil jeg tro det. Men jeg holdes utenfor Kirken av uoverstigelige vanskeligheter av filosofisk art.»

Likevel beklaget hun at hun ikke kunne motta sakramentene. Hennes tanker om disse ting finnes i et stykke hun har skrevet som kalles «Dernier texte». Her definerer hun sin innstilling: «Jeg tror på Gud, Treenigheten, Inkarnasjonen, Oppstandelsen, Eukaristien og Evangeliets lære. Jeg tror, det vil si ikke slik at jeg godtar Kirkens forklaring om disse ting på samme måte som man godtar geometriske teorier, jeg slutter meg av kjærlighet til den fullkomne sannhet som finnes i disse mysterier... Jeg gir ikke Kirken noen rett til å begrense mine tanker... Jeg anerkjenner Kirkens rett — som forvalter av sakramentene og de hellige tekster — til å formulere en avgjørelse på visse essensielle punkter, men bare som retningslinjer for de troende. Jeg gir den ikke rett til å påtvinge noen sine kommentarer...»

Hun bekjenner en brennende lengsel etter kommunio- nen, men hennes strenge natur krevde at hun skulle gå sin vei helt til slutten. Hun nekter å la seg døpe, hun skriver bare ned en bønn: «Fader, du er det fullkomne, og jeg den mindreverdige. Riv denne kropp og denne sjel fra meg og skap noe av det som tilhører deg. Og la denne løsrivelse i evighet være det eneste som er igjen av meg...»

Beretningen om Simone er beretningen om en ensomhet som vel bare Gud selv helt fatter.

OSLO	OSLO
TASEN BOK- OG PAPIR A/S ERLING THORNE Kaj Munks vei 41, Oslo 8 Tlf. 23 02 40	Allslags snekkerarbeid utføres REIDAR MYRVOLD & SØN Gladsvei 23, Grefsen Tlf. 21 18 32
T. S. JACOBSEN BEGRAVELSESBYRÅ Ullevålsvn. 1 - Oslo Privat 55 77 87 - 69 43 72 Tlf. 20 79 06 - 20 79 05	THRONSEN & CO. BOKTRYKKERI Bernh. Getzgt. 3 b, Oslo Telefon 20 40 02 - 20 70 02

OSLO

**KVALITET I
KJØTT, FLESK OG
PØLSEVARER**

Jens J. Andersen
TØYENGT 2. Oslo

Et godt tilbud!

«On The Rocks» glasset
„Portofino“

Laget av tindrende klart glass.
Lekker i utførelsen og stø i formen.

Et alle tiders all-round glass..
Pris pr. stk. kr. 3.50.

Vi sender over hele landet mot postoppkrav.

Galligani

Stortingsgt. - N. Slottsgt.
Vikaterrassene

UTPEKT TIL MORDER

Vi er allerede et godt stykke inne i den lyse årstid, og det gir seg ikke bare utslag i naturen, men også i kinoenes oppsetninger. Det er ikke akkurat de dyptpløyende filmene som dominerer programmene, men derimot underholdningsfilmer av en lettere kategori, uten at de dermed er av dårlig kvalitet. Den beste av disse er sannsynligvis *Sticket* med Paul Newman og Robert Redford. Men det er all mulig grunn til å trekke frem en annen film som fortjener oppmerksomhet fra dem som er ute etter en aftens god underholdning, nemlig *Utpekt til morder* (*Les granges brûlées*), en fransk kriminalfilm med *Simone Signoret* og *Alain Delon*.

Selve historien er i grunnen helt konvensjonell og utgjør et meget tradisjonelt opplegg for en film av denne typen. I de franske Jura-fjellene blir en ung pariserinne funnet drept utenfor sin bil midt på vinteren. Mistanken faller på bygdefolket og da særlig på folket på én bestemt gård, et lite matriarkat hvor Rose (*Simone Signoret*) styrer med fast hånd over sin familie. Det er hennes yngste sønn, Paul, som mistanken i første omgang faller på. Hans mor oppdager da også at han er i besittelse av penger som tilhørte den avdøde, men da hun får overbevist seg om at han er uskyldig, forsvarer hun sønnen mot forhørsdommeren Larcher (*Alain Delon*), som er kommet for å foreta undersøkelser på stedet.

«Løsningen» på gåten er en temmelig stor skuffelse både dramatisk og filmatisk, men det er da heller ikke i selve historien at det interessante ved denne filmen ligger. Det er *Simone Signoret* som fengsler, og det er hun som bærer en i og for seg ubetydelig produksjon. Hun er ganske enkelt praktfull. Rollen passer så godt til henne at den må ha vært skrevet for henne personlig, og hun fyller den på en fabelaktig måte. Hun har gjennom årene hatt roller som har krevd adskillig mer av henne som skuespil-

lerinne, roller med et større innhold, men i denne filmen blir hun til et slags monument over menneskelig verdighet. I fjellbondekvinnen Rose viser *Simone Signoret* oss en mennesketype som i lavlandet for lengst er for-

svunnet. Hun er uten tvil én av de aller største nålevende skuespillerinner, slik at fornøyelsen ved å se henne spille alene er grunn nok til å se *Utpekt til morder*.

P. H.

Neste nr. av *St. Olav*:

Konfesjonskunnskap
med feilmargin
på ca. 1000 år

ST. OLAV

KATOLSK TIDSSKRIFT FOR RELIGION OG KULTUR

Ansvarshavende redaktør: Åge Rønning.

Medredaktør: Karin Gullerud-Johansen O.P.

Medarbeidere: Hallvard Rieber-Mohn O.P., D. J. Boers O.F.M.

Redaksjonens adresse: Akersveien 5, Oslo 1, telefon 20 72 26.

Redaktøren privat 28 95 18.

Ekspedisjon og forlag: Akersveien 5, Oslo 1.

Kontortid 9—16. Lørdag 9—14. Telefon 20 72 48.

Abonnement (direkte ell. gjennom postkontorene). Kr. 50 pr. år.
Kr. 25 pr. ½ år. Utlandet kr. 60.

Annonser: 10 dager før utg.dagen.
24 nr. årlig. - Postgiro 204 648.